

**ВІДДІЛ ОСВІТИ
МИРОНІВСЬКОЇ РАЙОННОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
РАЙОННИЙ МЕТОДИЧНИЙ КАБІНЕТ**

ОБЛАСНИЙ ПОЕТИЧНИЙ КОНКУРС «ЗЕРНА ДОБРОТИ»

**ВБЕРЕЖИ МЕНЕ,
МАМО, ВІД ЛИХА**

**Робота
Потапової Крістини Олегівни,
вихованки гуртка «Журналіст»
Миронівської ЗОШ І-ІІІ ступенів №1**

**Керівник:
Зленко Любов Миколаївна,
керівник гуртка «Журналіст»
Миронівської ЗОШ І-ІІІ ступенів №1
Потапової Крістини Олегівни**

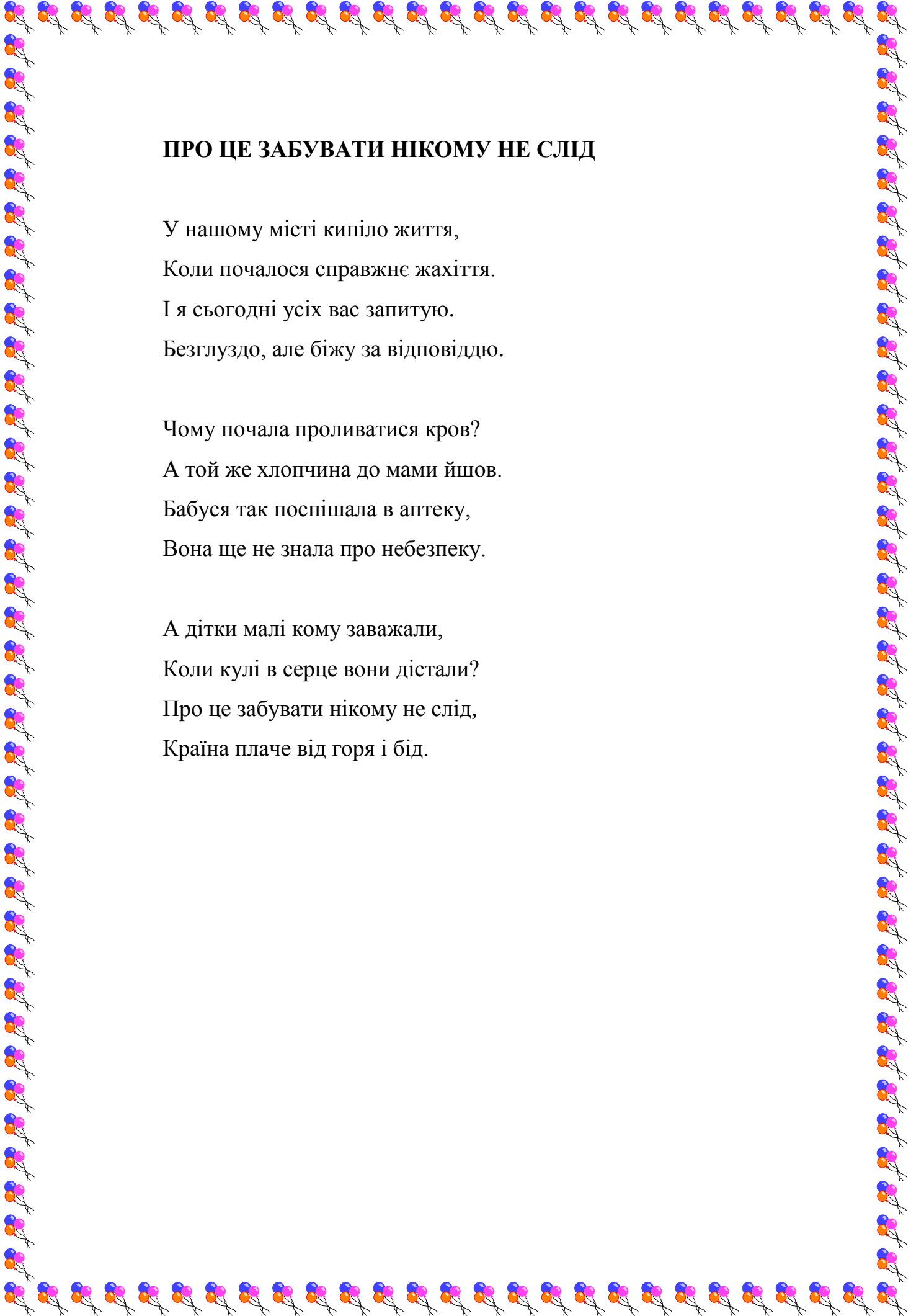
АНОТАЦІЯ
НА ПОЕТИЧНІ ТВОРИ
ПОТАПОВОЇ КРІСТІНИ ОЛЕГІВНИ

Твори Крістіни захоплюють щирістю і незвичайною глибиною переживань. Авторка по-дорослому розмірковує над проблемами сьогодення. Милосердя та людяність допомагають їй жити, жорстокість та байдужість вона вважає найбільшим злом. Її хвилюють такі злободенні питання, як життя переселенців їх адаптація до нових умов (Крістіна приїхала на Київщину з Донецька). Добре слово, тепла посмішка – для неї ключові слова у стосунках з однолітками, співчуття і взаєморозуміння завжди стануть у нагоді у скрутні хвилини (а таких хвилин у її маленькому житті було вже багато).

Оповідання юної авторки адресовані тим, хто любить життя по-справжньому, знає ціну кожного прожитого дня, шанує у людях щирість.

Керівник гуртка «Журналіст»

Л.М.Зленко

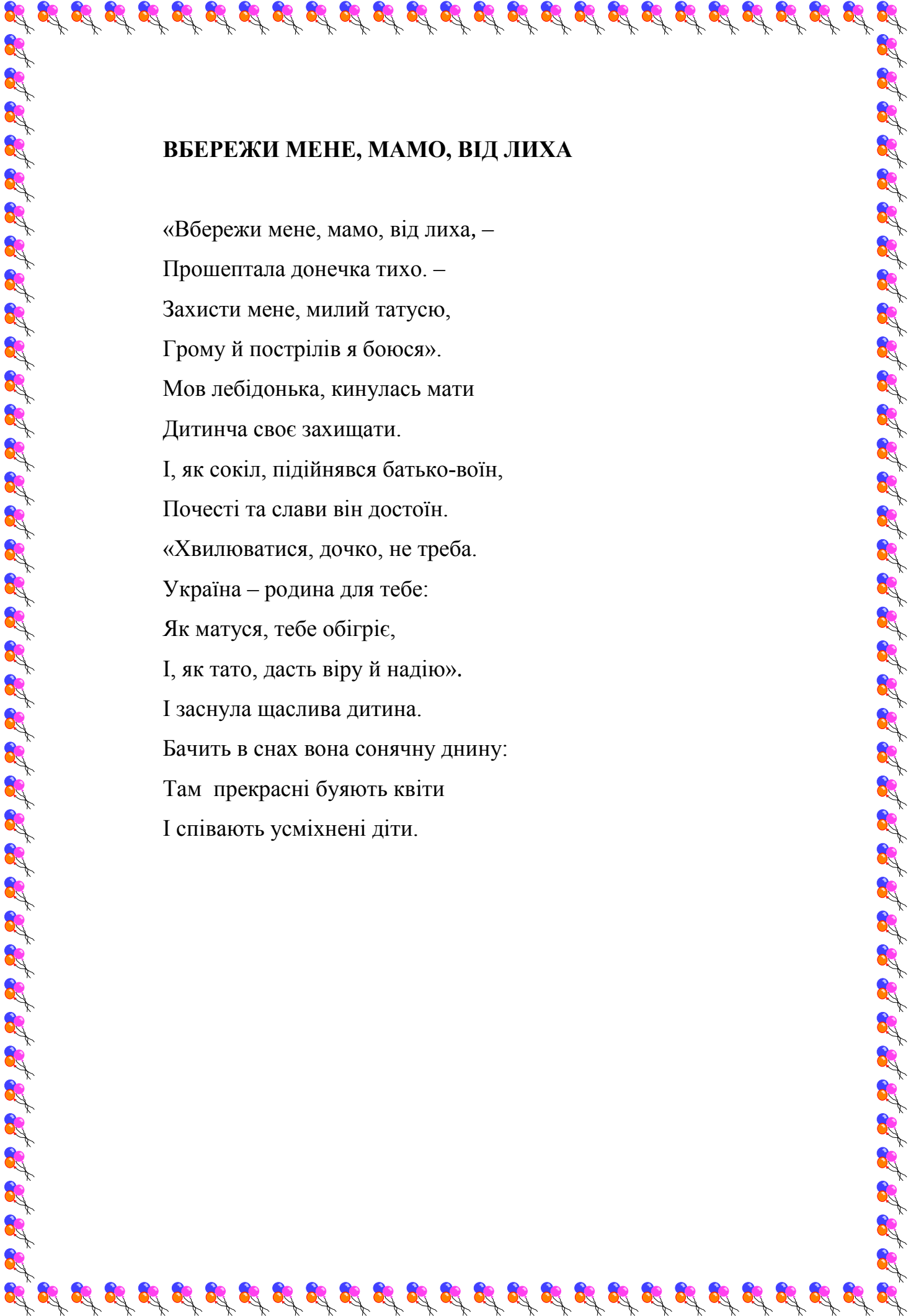

ПРО ЦЕ ЗАБУВАТИ НІКОМУ НЕ СЛІД

У нашому місті кипіло життя,
Коли почалося справжнє жахіття.
І я сьогодні усіх вас запитую.
Безглуздо, але біжу за відповіддю.

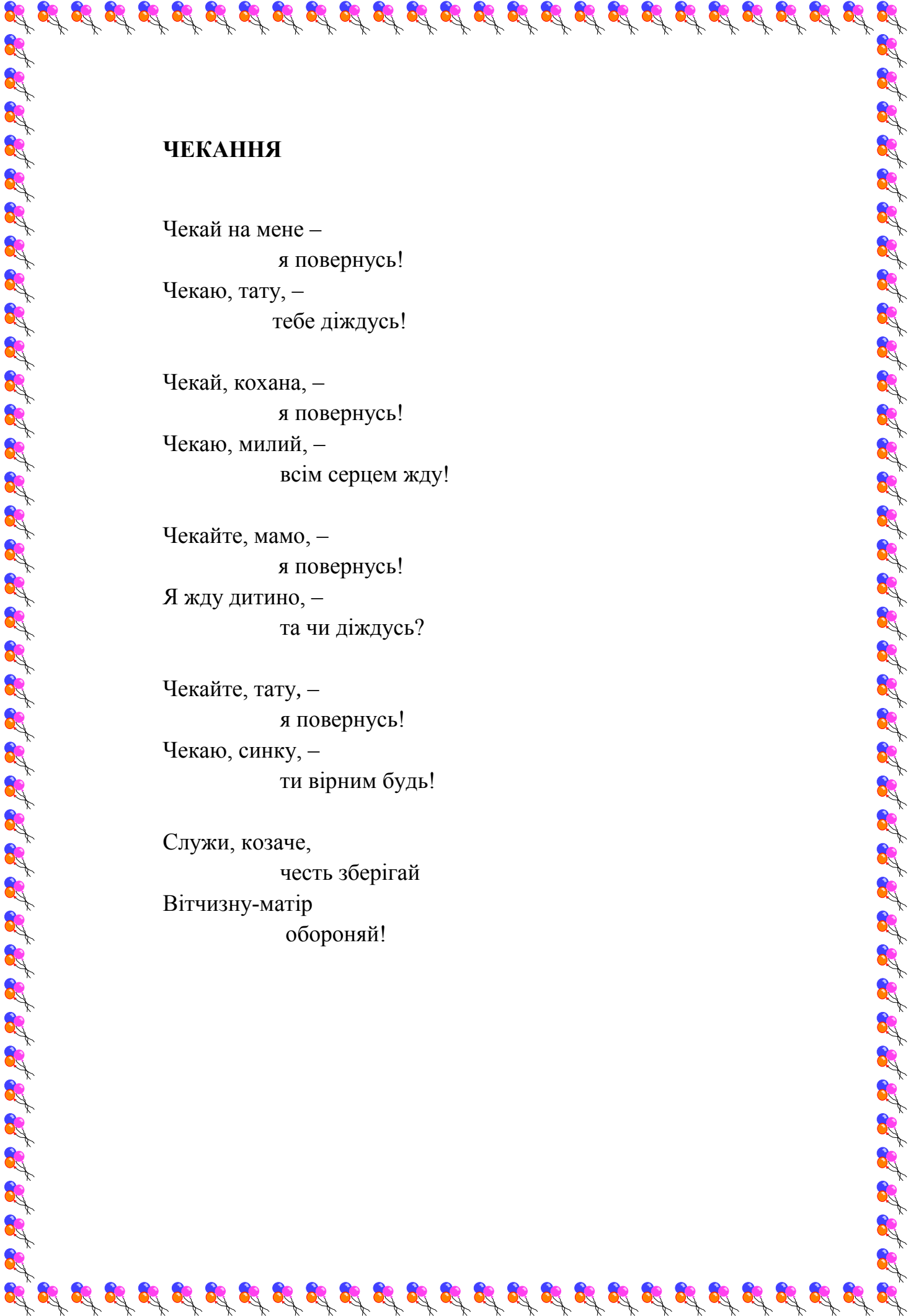
Чому почала проливатися кров?
А той же хлопчина до мами йшов.
Бабуся так поспішала в аптеку,
Вона ще не знала про небезпеку.

А дітки малі кому заважали,
Коли кулі в серце вони дістали?
Про це забувати нікому не слід,
Країна плаче від горя і бід.

ВБЕРЕЖИ МЕНЕ, МАМО, ВІД ЛИХА

«Вбережи мене, мамо, від лиха, –
Прошептала донечка тихо. –
Захисти мене, милий татусю,
Грому й пострілів я боюся».
Мов лебідонька, кинулась мати
Дитинча своє захищати.
І, як сокіл, підійнявся батько-воїн,
Почесті та слави він достоїн.
«Хвилюватися, дочко, не треба.
Україна – родина для тебе:
Як матуся, тебе обігріє,
І, як тато, дасть віру й надію».
І заснула щаслива дитина.
Бачить в снах вона сонячну днину:
Там прекрасні буяють квіти
І співають усміхнені діти.

ЧЕКАННЯ

Чекай на мене –
я повернусь!

Чекаю, тату, –
тебе діждусь!

Чекай, кохана, –
я повернусь!

Чекаю, милий, –
всім серцем жду!

Чекайте, мамо, –
я повернусь!

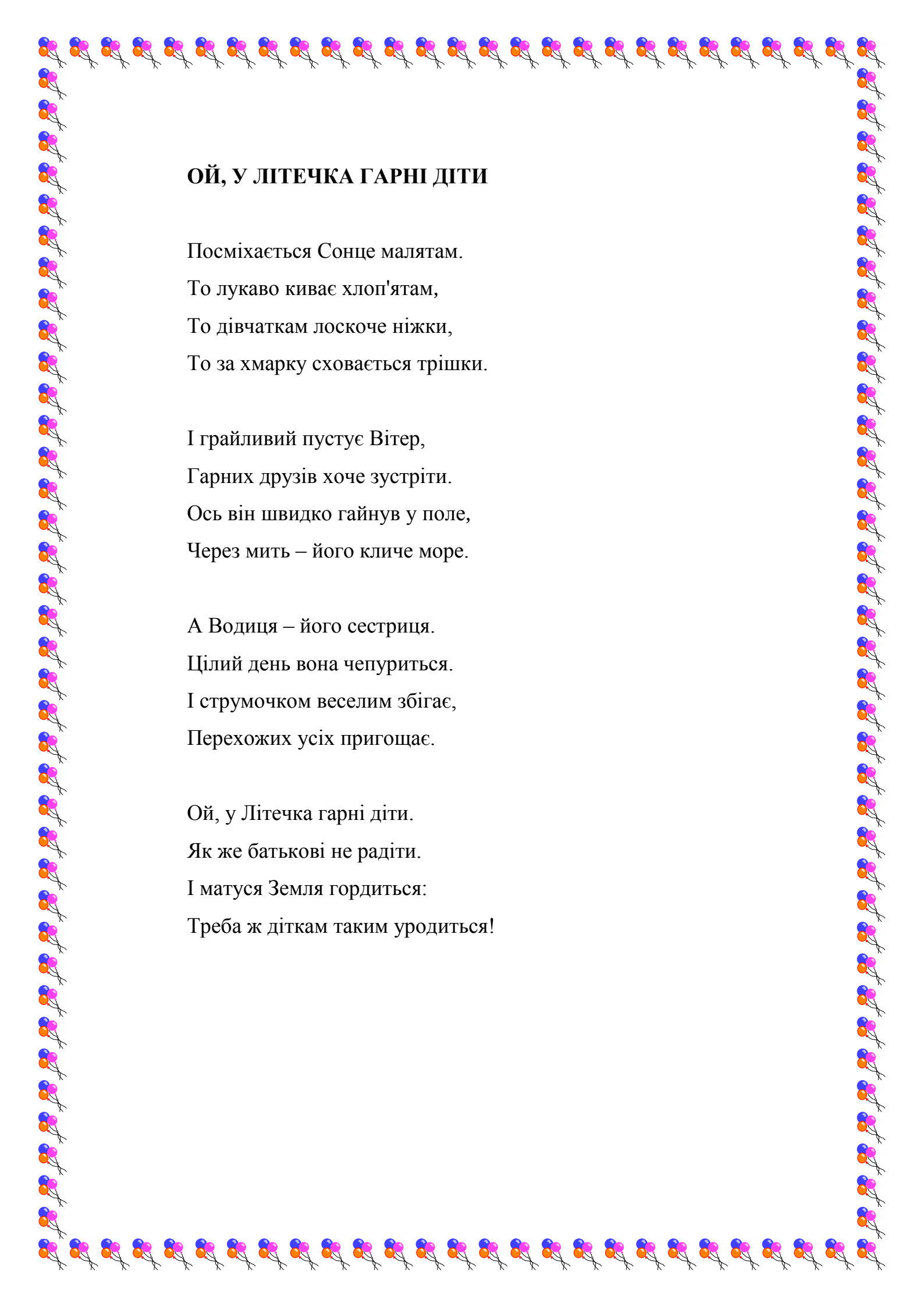
Я жду дитино, –
та чи діждусь?

Чекайте, тату, –
я повернусь!

Чекаю, синку, –
ти вірним будь!

Служи, козаче,
честь зберігай

Вітчизну-матір
обороняй!

ОЙ, У ЛІТЕЧКА ГАРНІ ДІТИ

Посміхається Сонце малятам.

То лукаво киває хлоп'ятам,

То дівчаткам лоскоче ніжки,

То за хмарку сховається трішки.

І грайливий пустує Вітер,

Гарних друзів хоче зустріти.

Ось він швидко гайнув у поле,

Через мить – його кличе море.

А Водиця – його сестриця.

Цілий день вона чепуриться.

І струмочком веселим збігає,

Перехожих усіх пригощає.

Ой, у Літечка гарні діти.

Як же батькові не радіти.

І матуся Земля гордиться:

Треба ж діткам таким уродиться!